

jeg det overfladiff. Det er det, jeg har havt for Øie ved de Bemærkninger, jeg iøvrigt en passant fremsatte, og som den ærede sidste Daler har accentueret saa stærkt; jeg har nu tilladt mig at forklare, hvad jeg mente med disse Bemærkninger.

Dernæst skal jeg blot tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til Tilshynet, fordi jeg ved samme Leilighed ogsaa kan komme til at udtale mig om den Lendents, der er hos Befolkningen, og som jeg tror er i glædelig Fremgang. Jeg vil da først bemærke, at Lovforslagets Tanke jo er den, at Tilshynet helst burde være overladt til Sundhedskommissionerne, hvor der er Sundhedsvedtægter og som følge deraf ogsaa Sundhedskommissioner, men da der ikke allevegne, og jeg kan gjerne sige, da der paa de fleste Steder ikke endnu er Sundhedsvedtægter, maatte Lovforslaget jo træffe Bestemmelser om, hvorledes der da skal forholde sig med Tilshynet paa Steder, hvor man ikke har Sundhedsvedtægter, og det er altsaa kun den subsidiaire Bestemmelse, som gaar ud paa, at det saa overlades til Distrikts- og Stadslægerne. Jeg anser det naturligtvis for ønskeligt, og gjør ogsaa Alt, hvad jeg kan for at fremme, at der kommer Sundhedsvedtægter i Stand saa mange Steder som muligt, og jeg tror, at man maa sige, at denne Sag er i en ret glædelig Fremgang, thi naar man ser paa det statistiske Resultat, som er meddelt i Motiverne nemlig, at der af Landets 1069 Landkommuner kun er 250, i hvilke der vedtoges Sundhedsvedtægter, ser dette ganske vist ikke videre tiltalende ud, men vi maa huske paa, at disse Sundhedsvedtægter ere næsten allesammen komne til Eksistens i det sidste Aar, og man er meget tilbøielig til at gaa ind paa saadanne. Der gaar, jeg vil ikke sige nogen Dag, men ikke nogen Uge, uden at der til Justitsministeriet indkommer nye Sundhedsvedtægter fra Landkommunerne, som man har vedtaget og ønsker approberede. Ser man Sagen i det Lys, at det er en Fremgang, der er gjort i Løbet af ganske saa Aar, er det ikke saa ureseptabelt, men virkelig ganske godt, og saa kan man hengive sig til den Forhaabning, at det vil efterhaanden brede sig mere og mere. Naar Befolkningen paa den Maade virkelig har Interesse for Sagen og selv vil tage den i sin Haand, anser jeg det selvfølgelig ogsaa for ønskeligt, thi jeg veed meget godt, at saadanne Foranstaltninger, som der her er Tale om, kunne ikke, i det Mindste ikke uden et umaadeligt Apparat, fremtvinges fraoven, naar de ikke mødes med tilsvarende Velvillie fra Befolkningen og Interesse for at arbeide

Haand i Haand med Statstilshynet. Jeg skal derfor kun udtale dette, at jeg skal være meget villig til at gjøre, hvad jeg kan, for at faae saadanne Sundhedsvedtægter tilveiebragte. Det vil vel næppe kunne gaa an at gaa saa vidt at bestemme, at der skal være Sundhedsvedtægter i enhver Kommune, allerede af den Grund, at et saadant Bud vilde blive temmelig formelt, naar man ikke tillige fastsatte et Minimum af Bestemmelser, der skulde findes i saadanne Sundhedsvedtægter. Iøvrigt vil jeg ikke lade ubemærket, at der i den allernæste Tid og netop hos de yderliggaaende Partier dog ingenlunde, efter hvad jeg tror, er den store Tilfredshed med det kommunale Selvfystre, som der var for en Del Aar siden, og jeg kan ikke slutte disse Bemærkninger uden at minde om, at der, hvad der forøvrigt den Gang frapperede mig ikke saa lidt, i det andet Thing under Forhandlingen af en anden Sag, nemlig Forhandlingen om Pleiebørn, som meget skarpe, temmelig afvigende Meninger frem om det Punkt fra Medlemmer, som jeg antager staa i samme Veir som det ærede Medlem, der havde Ordet (Th. Nielsen). Modsigelse af Th. Nielsen). Ja, ja, jeg veed ikke saa nøie, hvorledes det hænger sammen med dette Forhold, men det havde jeg i alt Fald den Gang Grund til at tro. En Del af disse Meningsyttringer gif ganske vist i Retning af kommunalt Selvfystre, men en anden Del i Retning af, at det skulde Lovgivningsmagten ikke lade sig byde, den skulde selv sige, hvorledes enhver Ting skulde være, og det skulde ikke være afhængigt af, om man i Kommunerne havde Lyst til at gaa den Vej eller ikke. Det vil jeg her fremhæve, som jeg ogsaa gjorde det den Gang, fordi jeg ikke deler den Anskuelse, — i det Mindste ikke for Tiden. Jeg tror ikke, at det er muligt at gennemføre en saadan centraliseret Forvaltning paa alle mulige Omraader, og jeg vil derfor ogsaa slutte med at sige, at som vore Forhold ere for Diebliffet, antager jeg, at der ikke er Andet, man kan bruge til at gennemføre Foranstaltninger som denne, end de lokale Sundhedsvedtægter og Sundhedskommissioner.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til anden Behandling
vedtoges enstemmig med 42 St.